

Astronomski tabor Šalovci 2017

Posamezne faze delnega Luninega mrka, ki smo jih posneli prvi dan tabora.

Po 15 letih organiziranja astronomskih taborov si pač narediš malo inventuro (beri: generalko motorja) in si moraš odgovoriti na nekaj vprašanj, a ključno je tole: *naj nadaljujem ali ne?*

Pritrdil sem si in že kot tolikokrat preklical Poncija in Pilata, potencialne sponzorje, z namenom, da bi otroci imeli tabor zastoj. Žal se je izteklo drugače. Večina prošenj pri velikih podjetjih je končala nekako takole: pozabili so na mojo prošnjo, nanjo niti niso odgovorili in potem, ko sem jih ne vem že katerič poklical, so izrekli spodbudne besede: »Pri nas dajemo le za socialno ogrožene.«

Večina podjetij (90%) izbere to floskulo za najlepši odgovor, zato seveda noben od nas nima za te pozlačene besede protiodgovora, razen resnice: večina teh podjetij za te – dohodne – namene ni dala

ničesar! In je to le njihov prečudovit izgovor. Da pa ne bom govoril samo o podjetjih iz sence, lahko opišem primer, ko je bližnje podjetje mojo prošnjo izgubilo, prošnjo sem poslal ponovno, po nekaj mesecih, in so mi zatem po temeljitem strokovnem razmisleku odgovorili v dveh urah, da mi ne dajo ničesar (pa sem zaprosil le za nekaj konzerv)!

A tabor smo vseeno izpeljali nadvse uspešno. Morda malce preveč filmsko, saj je nastala kopica filmov: panoramski o dogajanju, film iz zraka – z dronom – o prizorišču, posnetke mrka smo prav tako združili v film, navsezadnje pa ekipi Studia madžarskih programov nikoli ni bilo težko priti na prizorišče in narediti »dvojno« reportažo, prvo za radio, drugo pa za nacionalno televizijo.

Tabor se za organizatorja seveda začne mnogo prej: ko pišeš prošnje za donatorstvo, zbiraš prijavnice, kličeš mentorje. In ravno pri slednjem se je met kocke končal z dvojno šestico. Brane Vasiljevič, Andrej Hanžekovič, Žiga Loboda, Franci Hribar, Vid Klopčič in Špela Hribar, jokerji tabora pa smo bili Jakob Žvab, Vito Levstik, Eva Zavec, Robi Vilar, Hermina Hribar in seveda moja malenkost. Število udeležencev je seveda bilo temu primerno, skupaj z mentorji nas je bilo 56 (lani okoli 40). Vzrok za to seveda spet tiči v denarju. Ko sem že kot nič tolikokrat od najbližjih občin (iz katerih je bilo 70% udeležencev) dobil le prazne obljube, sem tabor odprl tudi za druge Slovence. Sreča, da tega nisem obesil na veliki zvon, že brez tega je naš kuhar (Robi) garal od jutra do večera.

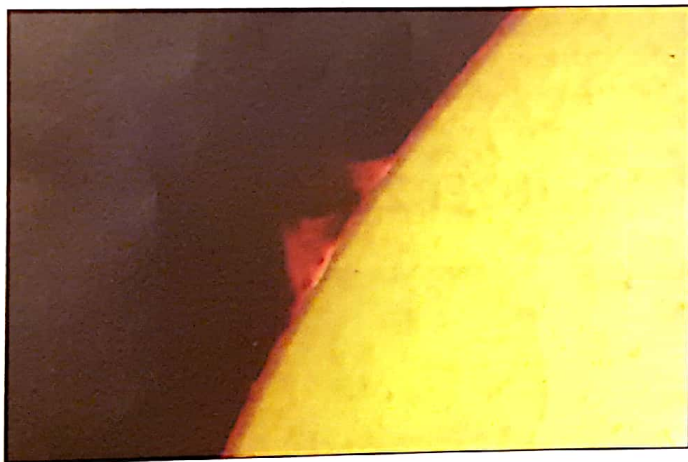
Pestra družina si je prvi večer (07.08.) zaradi delnega mrka privoščila le fotografiranje Lune s fotoaparatom, posnetke smo na koncu tabora zložili v film, ki čudovito prikaže ta dogodek, vse tri filme si lahko ogledate na strani: <https://www.facebook.com/groups/1478511822470607/>, seveda pod pogojem, če se včlanite v skupino Astronomski tabor Šalovci. Na tej strani je zajeto število poučnih filmov in fotografij še iz prejšnjih opazovanj in taborov, ki jih lahko učitelji s pridom uporabijo pri pouku fizike in astronomije, zato je članstvo v tej skupini še toliko bolj smiselno. Filme iz zadnjih treh let lahko poiščete tudi na youtube kanalu:

https://www.youtube.com/watch?v=P4_2cse3r4g&feature=youtu.be

<https://youtu.be/WTiLiGSCJaQ>

<https://youtu.be/8xCzmYVVUwc>

<https://youtu.be/RCvRjSVsAHU>

Protuberanca na Soncu

Planetarna meglica Ročka (M 27) v ozvezdju Lisička je eden lepših poletnih objektov.

Posledice strašnega neurja s točo, ki je naredilo nekaj škode tudi v našem taboru.

Drugi dan smo se posvetili osnovam nastavljanja montaže teleskopa ter snemanju Sonca in Lune, žal pa je naš načrt – narediti podrobno karto Lune – padel v vodo, ker nismo zajeli vseh koščkov Lune. Uspehi pa smo narediti nekaj dobrih posnetkov Saturna in objektov iz globokega vesolja.

Tretji dan smo nadaljevali z obdelavo posnetega materiala, zvečer pa poskusili narediti še kakšen dober posnetek. Ob tem so bile dnevne dejavnosti nabiranje zdravilnih zelišč, sprehodi po gozdu – tako bi rekli našemu gobarjenju, saj gob ni bilo – popoldansko kopanje na izvrstnem kopališču v Monostru in potem se je zgodil ... četrti dan – BIG BADA BUM! Dva dni nisem pogledal vremenske napovedi, a v četrtek popoldne sem jo moral. Oblaki so se že grozeče približevali, ko sem se vrnil v tabor. Po mojem teženju so se udeleženci umaknili na spodnjo etažo in mirno kartali naprej, saj so postali že imuni na moje teženje. Ko sem svoj glas povišal za nekaj decibelov, se je tabor spremenil v mravljišče. Opremo smo pospravili v eni uri in ko sem vrnil sosedom še mešalec za beton (med taborom smo namreč zabetonirali tudi stojalo za šest metrov visok kolektor), so prve kroglice toče začele zadevati moj hrbet. Neurje je bilo strašansko, odplaknilo ali zlomilo nam je 10 šotorov, sami smo se umaknili v kontejner, avtomobile in prikolice. Kako vesel sem, da sem število bivalnih prikolic povečal na tri in da je v kontejnerju kljub bogati opreми, ki je med taborom tam domovala, dovolj prostora, da se pred neurjem skrije okoli 20 ljudi. Čez noč smo se nekako pretolkli, eni so spali v avtih, drugi v prikolicah, tretji v kontejnerju, četrti v na novo postavljenem šotoru, a ...

Ko sva se zjutraj z Robijem odpravila po hrano onkraj meje, v bližnji Bajánsenye, prečkala mejo v Hodošu – bolje rečeno uspešno zapeljala mimo vse izrivanih smrek, videla vrtno ute, ki jih je vrglo tudi do 50 metrov daleč, hiše brez strešnikov, zlomljene električne droge, polno cesto daljnovodov ... je Robi zaprepadeno stisnil iz svojih ust misel, ki se je porodila tudi meni: »Imeli smo srečo!«

Če naredim finančni in vsebinski povzetek: okoli 500 EUR »loma« zaradi posejane drobne opreme in seveda zaradi razparanih šotorov. A naša srca zaradi tega niso razparana, temveč nasmejana, preživeli smo še en fantastični tabor, ki je po zaslugi nedodeljenih sredstev in lokalne prezrtosti postal večji, vseslovenski.

Bravo mi! Čestitam vsem mentorjem in udeležencem, ki jih že urimo za bodoče mentorje in ena velika zahvala strokovnemu svetovalcu tabora Branetu Vasiljeviču. Avtorji fotografij in filmov pa so udeleženci in vodje skupin.

Béla Szomi Kralj ●